

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Barbary Pořízkové a soudců JUDr. Radana Malíka a JUDr. Petra Mikeše, Ph.D., v právní věci žalobkyně: **S. F.**, zast. Mgr. Petrem Václavkem, advokátem se sídlem Opletalova 25, Praha 1, proti žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, Praha 4, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 2. 2014, č. j. MV-75484-3/SO-2011, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 11. 5. 2016, č. j. 3 A 42/2014 – 59,

t a k t o :

- I. Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 11. 5. 2016, č. j. 3 A 42/2014 – 59, **se zrušuje.**
- II. Rozhodnutí Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců ze dne 10. 2. 2014, č. j. MV - 75484-3/SO - 2011, **se zrušuje** a věc **se vrací** žalované k dalšímu řízení.
- III. Rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 18. 3. 2011, č. j. OAM – 231 - 4/ZR-2011, **se zrušuje.**
- IV. Žalovaná **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- V. Žalovaná **je povinna** zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení o žalobě a kasační stížnosti v celkové výši **32 171,50 Kč**, k rukám jejího zástupce Mgr. Petra Václavka, advokáta se sídlem Opletalova 25, Praha 1, do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.
- VI. Žalobkyni **se vrací** zaplacený soudní poplatek za návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti ve výši **1 000 Kč**, který jí bude vrácen z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku, a to k rukám jejího zástupce Mgr. Petra Václavka, advokáta se sídlem Opletalova 25, Praha 1.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Podanou kasační stížností se žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) domáhá zrušení v záhlaví označeného rozsudku Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“), kterým byla dle § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), zamítnuta její žaloba proti shora uvedenému rozhodnutí žalované. Tímto rozhodnutím bylo zamítnuto jako opožděné její odvolání proti rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 18. 3. 2011, č. j. OAM-231-4/ZR-2011 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“). Prvostupňovým rozhodnutím byla stěžovatelce zrušena platnost povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky za účelem zaměstnání a stanovena lhůta k vycestování z České republiky do 30 dnů od právní moci rozhodnutí.

[2] Předmětem sporu v projednávané věci je, zda v řízení před správním orgánem prvního stupně existovaly podmínky pro ustanovení opatrovníka ve smyslu § 32 odst. 2 písm. d) č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“).

[3] Městský soud ze správního spisu zjistil, že cizinecká policie přikročila ve věci k ustanovení opatrovníka dle § 32 odst. 2 písm. d) správního řádu, byť žalovaná ve vyjádření k žalobě poukazuje na § 32 odst. 2 písm. h) správního řádu. V posuzované věci by bylo příhodnější ustanovit opatrovníka dle § 32 odst. 2 písm. h) správního řádu, neboť se jednalo o řízení z moci úřední a oznámení o zahájení tohoto řízení se nepodařilo stěžovatelce, coby účastnici dle § 27 odst. 1 správního řádu, doručit. Toto pochybení však jednak nebylo namítáno, jednak se ani nijak nepříznivě nemohlo stěžovatelky dotknout.

[4] Pokud jde o věcné důvody pro ustanovení opatrovníka, správní orgán v posuzované věci přistoupil k ustanovení opatrovníka z důvodu, že na ohlášené adrese pobytu je stěžovatelka neznámá a místo jejího pobytu se nepodařilo zjistit. Tento závěr správního orgánu prvního stupně měl dle soudu dostatečnou oporu v obsahu správního spisu. Oznámení o zahájení řízení se správní orgán pokusil doručit na poslední ohlášenou adresu žalobkyně (K. 327/19, P.); zásilka se vrátila s poznámkou pošty, že adresát je na uvedené adrese neznámý. V tom soud spatřoval naplnění předpokladů pro ustanovení opatrovníka. Dovolávala-li se stěžovatelka toho, že jeden neúspěšný pokus o doručení nepostačuje, soud konstatoval, že i některé další úkony správního orgánu prvního stupně (oznámení o výpovědi svědkyně, rozhodnutí) vedle opatrovníkovi doručoval správní orgán taktéž stěžovatelce, a to na poslední ohlášenou adresu; zásilka se vždy vrátila s poznámkou pošty, že adresát je na uvedené adrese neznámý. Stěžovatelka si vlastním zaviněním, kdy jako cizinka neohlásila správnímu orgánu změnu adresy svého pobytu, sama způsobila, nejen že jí byl důvodně ustanoven opatrovník, ale i to, že se jí na poslední ohlášenou adresu nepodařilo úspěšně doručovat, přestože správní orgán prvního stupně se pokoušel písemnosti určené stěžovatelce doručovat i na jemu známou poslední adresu pobytu. Soud nepřisvědčil námitce, že k ustanovení opatrovníka bylo možno přistoupit až po opakovaném neúspěšném pokusu o doručení. Soud uvedl, že všechny (následné) pokusy o doručení vždy byly neúspěšné a že ustanovením opatrovníka již po prvním neúspěšném pokusu o doručení na její poslední známou adresu nemohlo dojít ke zkrácení práv. Ostatně

pokračování

sama stěžovatelka po vydání prvostupňového rozhodnutí uvedla, že se zdržuje na jiné adrese, na které nemá označenou domovní schránku.

[5] Dále soud hodnotil jako nedůvodné námitky týkající se možnosti zjišťování skutečného pobytu stěžovatelky a netečnosti ustanoveného opatrovníka. Funkce opatrovníka v posuzovaném případě dle soudu zanikla v okamžiku, kdy si stěžovatelka osobně převzala prvostupňové rozhodnutí, a následně proti němu podala opožděné odvolání. Soud poté konstatoval, že pokud v rozhodnutí o zamítnutí odvolání pro opožděnost dle § 92 odst. 1 správního řádu odvolací orgán blíže nerozvede, proč má za to, že nejsou dány předpoklady pro přezkoumání rozhodnutí v přezkumném řízení, pro obnovu řízení nebo pro vydání nového rozhodnutí, nevede to k závěru o nepřezkoumatelnosti takového rozhodnutí.

II. Obsah kasační stížnosti

[6] Rozsudek městského soudu napadla stěžovatelka kasační stížností z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s.

[7] Obecně tvrdí, že se městský soud relevantně nevypořádal s námitkami obsaženými v žalobě. Pouze aproboval postup žalované. Dle stěžovatelky soud pochybil především ve vztahu k přezkumu zásahu rozhodnutí o správním vyhoštění do jejího soukromého a rodinného života.

[8] Stěžovatelka se domnívá, že v dané věci nebyly dány důvody pro ustanovení opatrovníka ve smyslu § 32 odst. 2 písm. d) správního řádu. V době ustanovení opatrovníka totiž zcela zjevně nešlo dospět k závěru, že se stěžovatelce nedaří opakovaně doručovat. V tomto důsledku je třeba počítat lhůtu pro podání odvolání ode dne, kdy bylo prvostupňové rozhodnutí doručeno přímo stěžovatelce. Podané odvolání tedy bylo včasné. Nesouhlasí s výkladem nálezu Ústavního soudu ze dne 17. 10. 2012, sp. zn. I ÚS 2545/12, protože to soud učinil v její neprospěch a zjednodušeně.

[9] Soud se nesprávně vypořádal i s námitkou směřující do přezkoumatelnosti žalobou napadeného rozhodnutí. Dle jejího názoru existovaly pochybnosti o souladu prvostupňového rozhodnutí s právními předpisy. Žalovaná nikterak neodůvodnila, proč neshledala důvody pro zahájení přezkumného řízení, a proto je její rozhodnutí nepřezkoumatelné.

[10] Nejvyššímu správnímu soudu navrhla, aby zrušil rozsudek městského soudu a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Spolu s kasační stížností požádala o přiznání odkladného účinku.

[11] Žalovaná se ke kasační stížnosti nevyjádřila.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[12] Nejvyšší správní soud posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost byla podána včas, jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost

přípustná, a stěžovatelka je zastoupena advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.). O návrhu na odkladný účinek soud nerozhodoval, neboť po provedení nezbytných procesních úkonů přistoupil k bezodkladnému projednání a rozhodnutí věci. Přezkoumal napadený rozsudek městského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů, ověřil při tom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že kasační stížnost je částečně důvodná.

[13] Nejprve se soud zabýval namítanou nepřezkoumatelností. Nepřezkoumatelnost rozhodnutí je vadou rozhodnutí, ke které jsou správní soudy povinny přihlížet i bez námítky, tedy z úřední povinnosti (§ 109 odst. 4 s. ř. s.). Vlastní přezkum rozhodnutí soudu je možný pouze za předpokladu, že napadené rozhodnutí splňuje kritéria přezkoumatelnosti. Tedy, že se jedná o rozhodnutí srozumitelné, které je opřeno o dostatek relevantních důvodů, z nichž je zřejmé, proč krajský soud rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku rozhodnutí.

[14] Veškerá výše uvedená kritéria rozhodnutí městského soudu splňuje. Jedná se o srozumitelné rozhodnutí opřené o dostatek důvodů. Námitka nepřezkoumatelnosti spočívající v nevypořádání žalobních námitek je obecná. Neuvádí konkrétně, které námítky soud opomenul vypořádat. Z napadeného rozsudku je patrné, že se soud s námitkami vypořádal v dostatečné míře. Není pravdou, že by soud pouze aproboval postup žalované, naopak konkrétně uvedl, proč dle jeho názoru byly splněny podmínky pro ustanovení opatrovníka, tj. proč považoval žalobu za nedůvodnou.

[15] Městský soud v žádném případě nepochybil ve vztahu k přezkumu zásahu rozhodnutí o správním vyhoštění do soukromého a rodinného života stěžovatelky. Zde stěžovatelka naprosto netrefila jádro sporu v projednávané věci, jelikož prvostupňové rozhodnutí se týkalo zrušení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky za účelem zaměstnání nikoliv správního vyhoštění.

[16] Soud neshledal důvodnou ani námitku nepřezkoumatelnosti žalobou napadeného rozhodnutí. Skutečnost, že v rozhodnutí o zamítnutí odvolání pro opožděnost dle § 92 odst. 1 správního řádu odvolací orgán blíže nerozvede, proč má za to, že nejsou dány předpoklady pro přezkoumání rozhodnutí v přezkumném řízení, pro obnovu řízení nebo pro vydání nového rozhodnutí, nevede k závěru o nepřezkoumatelnosti takového rozhodnutí. Zhodnocení této otázky totiž nemá význam pro zamítnutí odvolání pro opožděnost, ale je rozhodné až pro následný postup správních orgánů po zamítnutí odvolání pro opožděnost (k tomu srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 3. 2013, č. j. 9 As 172/2012 – 32).

[17] Dále se soud zabýval hlavní spornou otázkou, tj. zda v řízení před správním orgánem prvního stupně existovaly podmínky pro ustanovení opatrovníka ve smyslu § 32 odst. 2 písm. d) správního řádu.

[18] Z obsahu správního spisu soud zjistil následující podstatné skutečnosti. Při podání vysvětlení paní E. K. dne 18. 3. 2010 sdělila, že je vlastníkem nemovitosti na adrese K. 327/19 a že v případě stěžovatelky (i řady dalších cizinců) neuzavřela smlouvu o ubytování na uvedené adrese. Dne 10. 8. 2010 cizinecká policie vyhotovila oznámení o zahájení řízení

pokračování

o zrušení platnosti povolení stěžovatelky k dlouhodobému pobytu na území České republiky za účelem zaměstnání s tím, že pobytové povolení bylo vydáno na základě dokladu o zajištění ubytování, jenž byl vystaven a podepsán bez souhlasu a vědomí oprávněné osoby. Oznámení o zahájení řízení se správní orgán pokusil doručit na poslední ohlášenou adresu stěžovatelky (K. 327/19, P.), odkud se písemnost vrátila s tím, že adresát je na této adrese neznámý.

[19] Následně se správní orgán prvního stupně pokusil doručit na adresu F. K. 182, P. (z prvostupňového rozhodnutí vyplývá, že dne 10. 8. 2010 stěžovatelka předložila doklad o zajištěném ubytování na této adrese). Zásilka se však správnímu orgánu vrátila s tím, že nebyla po uložení ve stanovené lhůtě vyzvednuta. Dne 1. 9. 2010 bylo vydáno usnesení o ustanovení opatrovníka s odkazem na § 32 odst. 2 písm. d) správního řádu s tím, že se stěžovatelka na hlášené adrese nezdržuje, její současný pobyt není znám a zásilky se vrací s poznámkou pošty, že je na adrese neznámá, případně nevyzvednuté v úložní lhůtě. Opatrovníkem byla stěžovatelce ustanovena Arcidiecézní charita. V dalším průběhu správního řízení doručoval správní orgán prvního stupně písemnosti většinou opatrovníkovi stěžovatelky, příp. zároveň na adresu K. 327/19, P. Dne 18. 3. 2011 vydalo Ministerstvo vnitra (na něž mezitím přešla působnost cizinecké policie v dané věci) rozhodnutí o zrušení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky za účelem zaměstnání, v němž mj. konstatovalo, že stěžovatelka doložila nový doklad o zajištěném ubytování na adrese F. K. 182, P. Dne 19. 4. 2011 bylo toto rozhodnutí doručeno jejímu opatrovníkovi.

[20] Dne 31. 5. 2011 byl Ministerstvem vnitra sepsán úřední záznam, dle něhož se tohoto dne stěžovatelka dostavila ke správnímu orgánu a uvedla, že se zdržuje na adrese P. – L., F. K. 182, na domovní schránce však nemá uvedeno své jméno. Dne 6. 6. 2011 obdržel správní orgán její vlastnoručně podepsané odvolání proti uvedenému rozhodnutí (v něm stěžovatelka jako svou adresu uvedla ulici F. K. 182/17, P.). Dne 10. 2. 2014 žalovaná vydala rozhodnutí, kterým odvolání zamítla jako opožděné, protože opatrovníkovi bylo rozhodnutí prvního stupně doručeno již dne 19. 4. 2011 a posledním dnem, kdy bylo možné podat odvolání, byl den 4. 5. 2011.

[21] Podle § 32 odst. 2 písm. d) správního řádu správní orgán ustanoví opatrovníka osobám neznámého pobytu nebo sídla a osobám, jimž se prokazatelně nedaří doručovat.

[22] Instituty doručování veřejnou vyhláškou nebo ustanovení opatrovníka a doručování jemu jsou koncipovány jako krajní prostředek, k jehož využití lze přistoupit pouze tehdy, není-li možný postup dle § 19 až § 24 správního řádu. O osobu, které se prokazatelně nedaří doručovat nebo která je neznámého pobytu, se nejedná, pokud se jí daří doručovat, byť fikcí dle § 24 odst. 1 správního řádu. To by ovšem neplatilo například v případě, že by opakovaně po doručení fikcí docházelo postupem podle § 24 odst. 2 správního řádu k určení neplatnosti doručení. Zde by již bylo možné hovořit o osobě, které se prokazatelně nedaří doručovat (k tomu srov. také rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2011, č. j. 2 As 23/2011 - 118). Také doručení fikcí dle § 24 odst. 1 správního řádu je tedy nutno upřednostnit před doručováním veřejnou vyhláškou či ustanovením opatrovníka a doručováním jemu. Důvodem je i skutečnost, že postup předcházející nastoupení fikce zaručuje vyšší ochranu práv adresáta, neboť se může s

ohledem na § 23 odst. 4 správního řádu snáze a rychleji dovědět o neúspěšném doručení a svá práva tak v řízení účinněji chránit (k tomu srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 11. 2012, č. j. 7 As 130/2012 – 29).

[23] V tomto směru lze vyjít i z další judikatury Nejvyššího správního soudu, jakož i judikatury Ústavního soudu, podle níž ustanovení opatrovníka účastníkovi řízení musí vždy předcházet šetření o tom, zda jsou pro to splněny podmínky a zda nelze použít jiné opatření. Musí být tedy postaveno najisto, že se účastníkovi prokazatelně nedaří doručovat, respektive že je pobyt účastníka neznámý. Za tím účelem se musí vždy správní orgán či soud pokusit zjistit místo pobytu účastníka a doručit mu na adresu jeho možného pobytu, která vyplývá z provedených šetření či obsahu spisu (viz například nálezy Ústavního soudu ze dne 24. 5. 2011, sp. zn. II.ÚS 817/11, a ze dne 7. 8. 2007, sp. zn. II.ÚS 1090/2007, nebo rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 9. 2008, č. j. 5 Azs 41/2008 - 87, a ze dne 21. 4. 2009, č. j. 8 Azs 14/2009 - 74). Na uvedeném je nutno trvat i v případě, kdy je účastníkem řízení cizinec, jenž má zákonem (§ 98 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů) uloženou povinnost hlásit změny místa svého pobytu Ministerstvu vnitra či Policii České republiky. Tato povinnost může správnímu orgánu usnadnit doručování cizinci, rozhodně však nemůže vést ke snížení standardu ochrany jeho procesních práv. Před vydáním usnesení o ustanovení opatrovníka tedy musí správní orgán vyvinout vyšší aktivitu ke zjištění pobytu účastníka řízení, než se toliko spolehnout na jediné sdělení poštovního doručovatele. Tak je tomu i v případě, že pro danou osobu platí zvláštní povinnost hlásit změny svého pobytu (k tomu srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 11. 2012, č. j. 7 As 130/2012 – 29).

[24] Soud má za to, že v projednávané věci podmínky pro ustanovení opatrovníka splněny nebyly.

[25] Správnímu orgánu prvního stupně se sice vrátila zásilka z poslední hlášené adresy K. 327/19, P., s tím, že adresát je na daném místě neznámý, nicméně z prvostupňového rozhodnutí vyplývá, že dne 10. 8. 2010 stěžovatelka předložila doklad o zajištěném ubytování na adrese F. K. 182, P. Na tuto adresu se také správní orgán prvního stupně zcela správně pokusil doručit oznámení o zahájení správního řízení. Zásilka se správnímu orgánu vrátila s tím, že nebyla po uložení ve stanovené lhůtě vyzvednuta. Za těchto okolností byly splněny podmínky pro zákonné doručení fikcí dle § 24 odst. 1 správního řádu.

[26] Stěžovatelka nebyla neznámého pobytu, popř. osobou, které se prokazatelně nedaří doručovat. Správní orgán prvního stupně měl další písemnosti doručovat na poslední hlášenou adresu stěžovatelky, tj. na adresu F. K. 182, P. Až v případě, že i na této adrese by stěžovatelka byla neznámá, popř. by se jí prokazatelně nedařilo doručovat, a to ani fikcí, měl se správní orgán pokusit zjistit místo pobytu účastníka a doručit mu na adresu jeho možného pobytu. Pokud by místo pobytu stěžovatelky ani následně nezjistil, měl posoudit, zda nejsou splněny podmínky pro ustanovení opatrovníka.

[27] Soud musel přisvědčit stěžovateli, že postup správního orgánu prvního stupně spočívající v ustanovení opatrovníka byl za těchto skutkových okolností předčasný a

pokračování

nezákonný. Pokud tedy nebyly splněny podmínky pro ustanovení opatrovníka, úvahy žalované o zániku této funkce byly zcela bezpředmětné. V tomto důsledku závěr žalované, která odvíjela počátek odvolací lhůty od doručení prvostupňového rozhodnutí ustanovenému opatrovníkovi stěžovatelky, byl tedy nesprávný a nezákonný. Lhůtu pro podání odvolání bylo nutné odvíjet ode dne, kdy bylo prvostupňové rozhodnutí doručeno přímo stěžovatelce.

[28] Vzhledem k tomu, že v průběhu řízení před správním orgánem prvního stupně nebyly splněny podmínky pro ustanovení opatrovníka, lze konstatovat, že následný proces doručování byl zatížen podstatnou vadou, která měla vliv na zákonnost prvostupňového rozhodnutí. Přestože stěžovatelka předložila dne 10. 8. 2010 správnímu orgánu I. stupně doklad o zajištěném ubytování na adrese F. K. 182, P. ten (s výjimkou doručení oznámení o zahájení správního řízení) na doručování dalších písemností na tuto adresu zcela rezignoval. Písemnosti doručoval pouze opatrovníkovi nebo současně jemu a stěžovatelce na jí uváděnou předcházející adresu K. 327/19, P., kde se již prokazatelně nezdržovala. Tímto postupem bylo stěžovatelce znemožněno, aby realizovala svá procesní práva, zejména právo vyjádřit se k podkladům rozhodnutí ve smyslu § 36 odst. 3 správního řádu (tato výzva jí nebyla vůbec doručena), přestože stěžovatelce neznámé podklady byly do spisu založeny (Protokol o výpovědi svědka ze dne 28. 12. 2010). V zájmu zachování ochrany všech procesních práv musí být v dalším řízení výzva k vyjádření se k podkladům rozhodnutí (případně další písemnosti) doručeny stěžovatelce v souladu se zákonem

IV. Závěr a náklady řízení

[29] Soud shledal kasační stížnost důvodnou, a proto ze shora uvedených důvodů podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zrušil kasační stížností napadený rozsudek městského soudu. S ohledem na to, že v posuzovaném případě byly již v řízení před městským soudem dány důvody pro to, aby bylo zrušeno rozhodnutí žalované a prvostupňové rozhodnutí, nevrátil věc městskému soudu k dalšímu řízení, neboť by při respektování názoru vysloveného Nejvyšším správním soudem v tomto rozhodnutí a vzhledem k charakteru vytýkaných pochybení nemohl vady uvedených rozhodnutí nikterak zhojit. Soud proto současně se zrušením rozhodnutí městského soudu rozhodl postupem podle § 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s. ve spojení s § 78 odst. 3 s. ř. s. a zrušil také rozhodnutí žalované a prvostupňové rozhodnutí a věc žalované vrátil k dalšímu řízení. Právním názorem, který vyslovil soud ve zrušujícím rozsudku, jsou správní orgány za přiměřeného použití § 78 odst. 5 s. ř. s. vázány.

[30] V případě, že Nejvyšší správní soud zrušil rozsudek městského soudu a současně zrušil i rozhodnutí správního orgánu dle § 110 odst. 2 s. ř. s., je povinen rozhodnout kromě nákladů řízení o kasační stížnosti i o nákladech řízení, které předcházely zrušenému rozhodnutí městského soudu (§ 110 odst. 3, věta druhá, s. ř. s.). Náklady řízení o žalobě a náklady řízení o kasační stížnosti tvoří v tomto případě jeden celek a Nejvyšší správní soud rozhodne o jejich náhradě jediným výrokem vycházejícím z § 60 s. ř. s. (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 11. 2008, č. j. 1 As 61/2008 - 98).

[31] Žalovaná ve věci úspěch neměla, náhrada nákladů řízení jí proto nenáleží. Stěžovatelka měla ve věci plný úspěch, proto jí soud dle § 60 odst. 1 s. ř. s., ve spojení s

§ 120 s. ř. s., přiznal náhradu nákladů řízení proti žalované. Tyto náklady řízení jsou tvořeny jednak částkou 9 000 Kč za soudní poplatky [soudní poplatek za žalobu ve výši 3 000 Kč, za kasační stížnost ve výši 5 000 Kč a za návrh na přiznání odkladného účinku ve výši 1 000 Kč v řízení před městským soudem]. Dále jsou náklady řízení tvořeny částkou 23 171,50 Kč.

[32] Zástupce stěžovatelky před městským soudem učinil v řízení o žalobě celkem 5 úkonů právní služby, kterými jsou převzetí a příprava zastoupení [§ 11 odst. 1 písm. a) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „advokátní tarif“)], jedno písemné podání ve věci samé (žaloba) ve smyslu § 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu, účast na jednání před městským soudem. Za každý z těchto úkonů právní služby náleží mimosmluvní odměna ve výši 3 100 Kč [§ 9 odst. 4 písm. d) ve spojení s § 7 bodem 5. advokátního tarifu], dále 300 Kč paušální náhrady hotových výdajů dle § 13 odst. 3 advokátního tarifu. Dále zástupce stěžovatelky učinil dva návrhy na přiznání odkladného účinku. Za jeden takový úkon právní služby náleží odměna ve výši jedné poloviny z 3 100 Kč, tj. 1 550 Kč [§ 7 bod 5. a § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu, a 300 Kč paušální náhrady hotových výdajů za každý úkon právní služby (§ 13 odst. 3 advokátního tarifu)]. Tento úkon sice výslovně není zmíněn v § 11 odst. 2 advokátního tarifu, který jmenuje úkony s mimosmluvní odměnou ve výši jedné poloviny, nicméně písm. a) tohoto ustanovení za takový úkon považuje návrh na předběžné opatření, dojde-li k němu po zahájení řízení. Ustanovení § 11 odst. 3 advokátního tarifu následně stanoví, že za úkony právní služby neuvedené v odstavcích 1 a 2 náleží odměna jako za úkony, jimž jsou svou povahou a účelem nejbližší. Návrh na vydání předběžného opatření a návrh na přiznání odkladného účinku jsou instituty obdobné, a proto soud přiznal odměnu ve snížené podobě. Zástupce stěžovatelky doložil osvědčení o registraci DPH. K nákladům řízení o žalobě se tedy přičítá DPH v sazbě platné ke dni skončení žalobního řízení, tj. 2 919 Kč. Celková částka za řízení před městským soudem činí 16 819 Kč.

[33] V řízení před Nejvyšším správním soudem učinil zástupce stěžovatelky dva úkony právní služby, kterým je písemné podání ve věci samé (kasační stížnost) ve smyslu § 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu. Za tento úkon právní služby náleží mimosmluvní odměna ve výši 3 100 Kč [§ 9 odst. 4 písm. d) ve spojení s § 7 bodem 5. advokátního tarifu], 300 Kč paušální náhrady hotových výdajů dle § 13 odst. 3 advokátního tarifu. Součástí kasační stížnosti byl návrh na přiznání odkladného účinku, o kterém soud z důvodu přednostního projednání věci nerozhodoval, v souladu s výše uvedeným za takový úkon právní služby náleží odměna ve výši jedné poloviny z 3 100 Kč, tj. 1 550 Kč [§ 7 bod 5. a § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu, a 300 Kč paušální náhrady hotových výdajů (§ 13 odst. 3 advokátního tarifu)]. Za řízení před Nejvyšším správním soudem zástupci stěžovatelky náleží 6 352,50 Kč včetně DPH. Součástí náhrady nákladů řízení o kasační stížnosti není náhrada za úkon právní služby dle § 11 odst. 1 písm. a) advokátního tarifu (tj. „převzetí a příprava zastoupení nebo obhajoby na základě smlouvy o poskytnutí právních služeb“), jelikož daný advokát stěžovatelku zastupoval již v řízení před městským soudem, s věcí i s rozsudkem tak musel být dobře seznámen na základě řízení před městským soudem. V takovém případě nelze hovořit o tom, že by příprava zastoupení pro řízení o kasační stížnosti představovala dodatečnou činnost advokáta, za kterou by příslušela odměna. Zde lze poukázat na to, že odměnu za úkon dle § 11 odst. 1 písm. a)

pokračování

advokátního tarifu v situaci, kdy advokát zastupoval klienta již před krajským soudem, soud nepřiznal též např. v rozsudcích ze dne 21. 7. 2010, č. j. 3 Ads 80/2010 – 72, a ze dne 29. 9. 2011, č. j. 8 Afs 12/2011 - 183.

[34] Nejvyšší správní soud rozhodl také o vrácení zaplaceného soudního poplatku za návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti ve výši 1 000 Kč, jelikož o tomto návrhu z důvodu přednostního projednání kasační stížnosti nebylo rozhodováno.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 18. srpna 2016

JUDr. Barbara Pořízková
předsedkyně senátu